

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 460/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **PROMETHEUS, s. r. o.**, Štefánikova 18, Humenné, IČO 46 767 631, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Šepeľovou, Námestie slobody 25, Humenné, proti nesprávnemu úradnému postupu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove v konaní vedenom pod ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 a Krajskej prokuratúry v Prešove v bližšie neoznačenom konaní takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, 2, 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy nesprávnym úradným postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove v konaní vedenom pod ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 a Krajskej prokuratúry v Prešove v bližšie neoznačenom konaní.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove pod ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 je vedené od roku 2021 trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Predmetom vedeného trestného stíhania sú/majú byť neuhradené faktúry sťažovateľky voči jej bývalým dodávateľom ako obchodným partnerom. Vo veci vedeného trestného konania pod ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 bola 23. mája 2023 vypočutá v procesnom postavení svedka konateľka sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED],

narodená [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a to na podklade písomného predvolania vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove.

3. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že 3. marca 2022 bolo vo vzťahu k sťažovateľke začaté reštrukturalizačné konanie, a to zverejnením príslušného uznesenia Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 R 2/2022 v Obchodnom vestníku č. 43 v roku 2022 a 11. apríla 2022 zverejnením príslušného uznesenia Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 R 2/2022 v Obchodnom vestníku č. 70 v roku 2022 došlo k povoleniu reštrukturalizačného konania. Napokon zverejnením príslušného uznesenia Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 R 2/2022 v Obchodnom vestníku č. 246 v roku 2022 o potvrdení reštrukturalizačného plánu došlo 23. decembra 2022 k skončeniu reštrukturalizačného konania proti sťažovateľke. Z uvedeného, ako aj z obchodného registra Slovenskej republiky je zrejmé, že v čase od 26. apríla 2022 do 24. mája 2023 bola sťažovateľka v reštrukturalizácii.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Meritom podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky je jej nesúhlas s vedením trestného konania Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Prešove pod ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona v dôsledku neuhradených faktúr bývalým dodávateľom sťažovateľky (o čom sa sťažovateľka dozvedela pri výsluchu svojej konateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] 23. mája 2023), v ktorom vystupuje v procesnom postavení „podozrivého“, a súčasného vedenia aj reštrukturalizačného konania proti nej v čase od 26. apríla 2022 do 24. mája 2023.

5. Sťažovateľka konštatuje, že síce „*nedisponuje samotným Uznesením o začatí trestného stíhania v predmetnej trestnej veci*“, ale aj napriek tomu si dovoľí mať dôvodnú pochybnosť v tom smere, že na začatie trestného stíhania vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Prešove pod ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 neboli splnené zákonné podmienky, v dôsledku čoho sa tak samotné Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, ako aj Krajská prokuratúra v Prešove dopustili nesprávneho úradného postupu. Tento predostretý právny názor sťažovateľka odôvodnila úvahou, podľa ktorej «*Ak je niekto podozrivý z nejakého trestného činu, tak najprv orgány činné v trestnom konaní musia zistiť, či sa nejaký skutok stal, kedy a kde sa stal, za akých okolností, či takéto konanie napĺňa znaky trestného činu, ak áno, tak akého. Až na základe týchto zistených skutočností môže byť vydané uznesenie o začatí trestného stíhania. Ak v uznesení chýbajú vyššie uvedené skutočnosti, tak ide o nezákonné uznesenie a prokurátor by mal takéto uznesenie zrušiť ako nezákonné. Úlohou orgánov činných v trestnom konaní nie je čím skôr niekoho stíhať, ale len zákonným spôsobom stíhať v prípade, že sú na takýto postup splnené zákonné podmienky. Ak totiž nejakú skutočnosť právna norma vyžaduje, tak tá skutočnosť musí byť v uznesení aj uvedená. Najmä, ak je to podstatná skutočnosť a takouto skutočnosťou opis skutku napĺňajúci znaky konkrétneho trestného činu určite je. V Trestnom zákone „de lege lata“ nie je stanovená žiadna trestnoprávna ochrana za nevyplatenie faktúry; teda Trestný zákon samotnú existenciu nevyplatenej faktúry nepovažuje za naplnenie skutkovej podstaty žiadneho trestného činu definovaného v Trestnom*

zákone. Je síce pravdou, že uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci neobsahuje odôvodnenie a nie je proti nemu prípustná sťažnosť, avšak to neznamená, že začať trestné stíhanie je možné pre hocijako naformulovaný skutok, ktorý formálne napĺňa znaky trestného činu, ale v skutočnosti tomu tak nie je. Neprípustnosť sťažnosti proti vydanému uzneseniu o začatí trestného stíhania nemôže byť dôvodom na jeho nezrušenie v prípadoch, v ktorých bolo vydané bezdôvodne, za účelom vykonávania procesných úkonov. Prokurátor je povinný zo zákona v rámci dozoru aj bez podania sťažnosti preskúmať každé takéto rozhodnutie a v prípade nesplnenia zákonných podmienok pre jeho vydanie takéto uznesenie zrušiť. A to bez ohľadu na to, o aké podozrenie ide a bez ohľadu na to, kto je podozrivý.».

6. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti v rámci svojej argumentácie veľmi podrobne cituje vybrané časti právnych predpisov vzťahujúcich sa na jej právnu vec vrátane príslušnej aplikačnej praxe súdov a v závere uzatvára: *«pokiaľ objektom trestného činu je právo veriteľa na uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, potom uspokojením pohľadávky veriteľa sa rozumie poskytnutie takého plnenia v prospech veriteľa, ktoré „kopíruje“ obsah záväzkového vzťahu medzi ním a dlžníkom. Z vykonanej analýzy, zámeru zákonodarcu a právneho názoru Najvyššieho súdu explicitne vyplýva, že plán potvrdený súdom ako právny úkon urobený vo forme a spôsobom požadovanej zákonom pre vznik, zmenu, zánik práv alebo záväzkov v ňom obsiahnutých predstavuje inú právnu skutočnosť, ktorá stanovuje nové termíny splatnosti záväzkov v zmysle potvrdeného reštrukturalizačného plánu. Táto relevantná skutočnosť, o ktorej už bolo rozhodnuté konštitutívnym súdnym rozhodnutím je pre orgány činné v trestnom konaní záväzná a o tejto skutočnosti nemôžu orgány činné v trestnom konaní rozhodovať. Nakoľko nie je naplnená skutková podstata uvedeného trestného činu ako základný predpoklad vedenia trestného konania, musí byť trestné konanie v danej veci zastavené, pretože zánikom práva a záväzku (povinnosti) zanikol aj predmet ochrany prostredníctvom uvedeného trestného činu.»* Podľa právneho názoru sťažovateľky nie je daný žiadny právny či skutkový dôvod na pokračovanie vedeného trestného konania Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Prešove pod ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 a predmetné konanie musí byť v záujme eliminácie pretrvávajúceho porušovania uplatnených práv čo najskôr zastavené.

7. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby *„vydal nasledovné rozhodnutie : Nesprávnym úradným postupom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove a nesprávnym úradným postupom Krajskej prokuratúry Prešov bolo porušené základné právo Sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.“*

8. Zároveň sťažovateľka ústavnému súdu predložila aj návrh na vydanie dočasného opatrenia znejúceho takto:

„II. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Prešove a Krajskej prokuratúre Prešov, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným Uznesením o začatí trestného stíhania vo veci ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021, a to až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v tomto konaní.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje v trestnom konaní ČVS: KRP-87/2-VYS- PO-2021 vydať uznesenie, a to až do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v tomto konaní.

IV. Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 zrušuje.

V. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Prešove a Krajskej prokuratúre Prešov v trestnom konaní ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd Sťažovateľa.

VI. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Prešove a Krajskej prokuratúre Prešov obnoviť stav pred porušením základných práv a slobôd Sťažovateľa.

VII. Porušovatelia sú povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. V súlade s § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne.

11. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania.

12. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

13. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

14. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

15. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

16. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

17. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

18. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020).

19. V prvej línii svojej argumentácie ústavný súd poukazuje na to, že, odhliadnuc od skutočnosti začatia trestného stíhania vo veci pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona vedeného Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Prešove pod ČVS: KRP-87/2-VYS-PO-2021 v roku 2021, samotná sťažovateľka mala vedomosť o tomto konaní už na podklade výzvy vyšetrovateľa z 10. augusta 2022, ktorým bola vyzvaná na predloženie svojich príslušných účtovných dokladov. Je teda „*prima facie*“ zrejmé, že sťažovateľkou podaná ústavná sťažnosť je podaná oneskorene, a teda v rozpore s § 124 zákona o ústavnom súde. Zároveň nie je možné odvíjať lehotu na podanie ústavnej sťažnosti ani od výsluchu konateľky sťažovateľky [REDAKOVANÉ], ku ktorému došlo 23. mája 2023, keďže z mailovej komunikácie, ktorú sťažovateľka predložila ako prílohu podanej ústavnej sťažnosti, vyplýva, že už 4. mája 2023 bol konateľkou sťažovateľky dohodnutý iný termín výsluchu (uskutočený 23. mája 2023), z čoho je nepochybné, že mala, resp. musela mať už 4. mája 2023 vedomosť o tom, čo bude predmetom výsluchu 23. mája 2023, v dôsledku

čoho by tak bolo potrebné počítať zákonnú lehotu podľa § 124 zákona o ústavnom súde od 4. mája 2023, nie od 23. mája 2023.

20. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06, III. ÚS 175/2020).

21. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť a sťažovateľke táto lehota uplynula ešte pred jej podaním, ústavný súd túto ústavnú sťažnosť primárne odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania (III. ÚS 608/2017, III. ÚS 175/2020).

22. Predovšetkým však (teda primárne) ústavný súd poukazuje na to, že ťažiskovým pojmom a komponentom základných práv vo všeobecnej rovine ich obsahového významu je to, že ich ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne uplatnenie základného práva je/musí byť spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka, a teda domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96, II. ÚS 148/03, II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Inými slovami, z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ môže namietat porušenie svojich základných práv v spojitosti s trestným konaním (rozumej aj v štádiu prípravného konania) len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania (presnejšie subjektom trestného konania podľa § 10 ods. 10, v konkrétnom kontexte vo väzbe na § 10 ods. 11 Trestného poriadku). Táto požiadavka nie je splnená v prípade postupu podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, a teda vedenia trestného konania len „vo veci“ (bez vznesenia obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku) s účasťou konateľky sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na ňom len pri výkone zákonnej povinnosti svedčiť podľa § 127 ods. 1 Trestného poriadku (platilo by to aj v prípade výsluchu podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku). V nadväznosti na tento záver sa tak sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia označených práv (i) nie vo svojej právnej veci (nie je subjektom trestného konania ako obvinená), pričom aj bez ohľadu na túto okolnosť (ii) ústavnú sťažnosť podáva sťažovateľka ako právnická osoba – obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], avšak podľa jej vyjadrenia „*podozrivou*“ z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona je/má byť (s negatívnym dopadom na duševné zdravie) konateľka sťažovateľky [REDAKOVANÉ]. V dôsledku uvedeného je sťažovateľka neoprávnenou osobou na podanie ústavnej sťažnosti, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti ako celku ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi (bez relevancie toho, že návrh na zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania je procesne nenáležité komponovaný do návrhu na dočasné opatrenie).

24. Len nad rámec dôvodov odmietnutia ústavnej sťažnosti (ako *obiter dictum*) ústavný súd v nadväznosti na argumentáciu v ústavnej sťažnosti v materiálnej rovine upozorňuje na nesprávne chápanie viazanosti orgánov činných v trestnom konaní a trestného súdu rozhodnutiami iných

štátnych orgánov (vrátane rozhodnutí súdov v iných než trestných veciach), ktorá podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku nie je daná, ak ide o posúdenie viny obvineného (čo platí aj pre otázku vznesenia obvinenia, ktorou sa procesné postavenie obvineného konštituuje), pričom uvedené sa týka nielen zavinenia (subjektívnej stránky), ale trestnej zodpovednosti konkrétnej osoby v konkrétnom prípade ako celku. Rovnako platí, že je potrebné pri (možnom) spáchaní trestného činu rozlíšiť okolnosť spôsobenia škody trestným činom od následnej náhrady škody páchatelom trestného činu po jeho dokonaní (ak nejde o zánik trestnosti činu vyvolaním účinkov zákonného inštitútu účinnej ľútosti), keď je potrebné takú otázku riešiť aj v možnom kontexte reštrukturalizačného konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu